

Aan:

De leden van de Tweede Kamer

Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Betreft: FORA dossier

Ref: 0202.12.01/ml

15-02-2002

blad 1 van 2

Geachte parlementariërs,

Hierbij bieden wij u de gedrukte versie aan van het "Fora Dossier" (zonder de bijlagen). Naast de gedrukte versie is dit dossier ook via internet toegankelijk, waarbij hoofdtekst, voetnoten en bijlagen simultaan zijn te raadplegen. U vindt deze internet versie op www.sos-papa.com/fora.

Wij verzoeken u om openbare behandeling van dit dossier:

In 1996 zijn na aandringen door uw parlement de "richtlijnen voor het (laten) verrichten van extern deskundigenonderzoek" van kracht geworden (opgesteld door de Commissie Dekker). Uit bijgaand dossier blijkt dat deze richtlijnen in de praktijk volstrekt ontoereikend zijn gebleken en naast een concrete handhaving dringend zowel aanvulling als aanscherping behoeven. Het dossier bevat daartoe voorstellen in paragraaf 9.

Daarnaast verduidelijkt het dossier waarom - en op welke wijze - het ministerie van Justitie stelselmatig de psychologische en/of medische discipline misbruikt om twee ernstige hiaten in de wetgeving over family-life uit te buiten.

Het eerste hiaat betreft de situatie waarin een ouder niet voldoet aan de wet en/of aan rechterlijke beschikkingen inzake het respecteren van het family life tussen de kind(eren) en de andere ouder.

In plaats van deze ouder te doen gehoorzamen aan de wet en/of de rechterlijke beschikking(en), wordt thans in veel gevallen een (medisch) onderzoek gelast **naar de kinderen en de andere ouder**. Dit onderzoek wordt verricht door de Raad voor de Kinderbescherming of een extern deskundigenbureau.

Wij menen dat ontduiking van wettelijke bepalingen c.q. rechterlijke uitspraken door een individu nimmer mag leiden tot welk onderzoek dan ook bij andere individuen. **Wij verzoeken u daarom een wettelijk verbod terzake in te stellen**. Dit verbod zal met directe ingang een zeer aanzienlijke vermindering van de werklust van de Raad voor de Kinderbescherming en de externe deskundigenbureau's tot gevolg hebben.

Het tweede hiaat betreft de gevestigde praktijk waarin kinderrechtters het family life tussen een kind en één van zijn ouders beperken dan wel ontzeggen voor de duur van een (psychologisch en/of medisch) onderzoek. Hoewel dit onderzoek volgens de richtlijnen en volgens "Normen 2000" maximaal tien c.q. dertien weken mag duren, duurt het in de regel vele malen langer, soms zelfs twee jaren. Al die tijd heeft het kind zonder enige wettelijke grondslag geen family life met één van zijn ouders. Waar het onderzoek formeel als **middel** dient om de rechter gemotiveerd te doen besluiten omtrent een mogelijke inperking van dat family life, heeft het in de praktijk als feitelijk **doel** het kind effectief te ontouderen: vandaar de lange onderzoekstijd.

Om het in rond Hollands te zeggen: de wet stelt: "er heerst omgang, tenzij..." maar kinderrechtvaarders maken daarvan "de omgang wordt beperkt of gestaakt, tenzij..." door de omgang zogenaamd "tijdelijk" te beperken of te ontzeggen tijdens het (langdurig) onderzoek. Deze situatie staat gelijk aan rechtsweigering.

Aanscherping van wet- en regelgeving is daarom dringend noodzakelijk, mede gezien de toenemende mate waarin de kinderrechtvaarders, de Raad en de extern deskundigenbureaus met elkaar vervlochten raken en zich tezelfdertijd vervreemden van alom aanvaarde maatschappelijke opvattingen omtrent de gedeelde zorg voor kinderen na scheiding van de ouders.

De rechterlijke macht heeft zich in verregaande mate afhankelijk gemaakt van de Raad voor de Kinderbescherming en de extern deskundigenbureaus. De laatsten hebben als uitvoerende macht feitelijk de plaats en bevoegdheden van de rechterlijke macht ingenomen. Uitwassen blijven dan ook niet uit, zoals uit het dossier blijkt.

De aloude en beruchte frase "tenzij een zwaarwegend belang van het kind zich hiertegen verzet" heeft als kapstokartikel voor beperking of ontzegging van dat family-life binnen twee jaren reeds geleid tot een volstrekte uitholling van uw nobele wetgeving uit 1998 inzake het behoud van het gezamenlijk gezag na scheiding. Ook leidt deze uitzonderingsmogelijkheid in toenemende mate tot diverse ontzeggingsgronden die zogenaamd 'psychologisch' of 'medisch' zijn bepaald, doch geen enkel raakvlak hebben met welke psychologische of medische indicatie dan ook. Wij achten dit een uiterst griezelige ontwikkeling en roepen u op deze tijdig te keren. Dit klemmt temeer omdat alleen psychologen en medici van lager allooi bereid zijn zich voor deze kar van Justitie te laten spannen, hetgeen directe gevolgen heeft voor de kwaliteit van de onderzoeken die in opdracht van de Raad of de kinderrechtvaarders worden gehouden. Iedere zichzelf respecterende psycholoog of medicus weigert dergelijke opdrachten. Noodgedwongen verlaten kinderrechtvaarders en de Raad zich daarom steeds vaker op "deskundigen" die in de normale beroepspraktijk niet (meer) functioneren. De gevolgen voor de onderzochte kinderen en ouders, voor de kwaliteit van de rechtspraak en voor het aanzien van de medische en psychologische discipline laten zich raden.

Rechter, Raad en deskundigenbureaus hebben zich inmiddels zodanig van elkaar afhankelijk gemaakt dat zelfreinigend vermogen niet meer aanwezig is. Omdat alles dat met family-life te maken heeft zich als gevolg van "privacy-reglementen" achter hermetisch gesloten deuren afspeelt, is democratische controle op het proces ook voor het parlement bovendien nauwelijks meer mogelijk.

Het is daarom aan uw parlement om het raamwerk van wet- en regelgeving zo eenduidig mogelijk te maken, door dit aan te scherpen en substantiële sancties op overtreding daarvan in te stellen.

Steeds meer mensen wisselen in hun leven van partner. Steeds meer kinderen hebben ouders bij wie zij niet hun hoofdverblijf hebben, maar met wie zij wel een onbelemmerde relatie willen kunnen onderhouden. Dit is een maatschappelijk gegeven. Wij zien met lede ogen hoe rechter, raad en externe onderzoeksbureaus zoals FORA zichzelf in de loop van een decennium in een archaische benadering tot dit vraagstuk hebben gemanoeuvreed, die tot gevolg heeft dat men in kwesties van scheiding en omgang niet modereert maar escaleert. De staat geeft thans honderden miljoenen per jaar uit aan **het verhevelen van de problematiek**, met overigens vele miljarden aan economische gevolgschade en onvoorstelbaar leed teweeg gebracht bij een grote groep burgers, waaronder tienduizenden kinderen.

Wij doen een beroep op u als parlementariër om ons gedetailleerde dossier over FORA, één van de radertjes in de machine die dit leed en deze schade veroorzaakt, in deze **breder context** te beschouwen én te bespreken.

Vertrouwend u hiertoe te informeren, en uiteraard tot nadere toelichting bereid,
Hoogachtend;

P.M. Legêne (secr.)

D.R. Werner (voorzitter)